

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 647/2016
21.12.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање Београд, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Влада Барањ, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж 810/15 од 23.12.2015. године, у седници одржаној 21.12.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж 810/15 од 23.12.2015. године.

Образложење

Правноснажним решењем Вишег суда у Сремској Митровици Гж 810/15 од 23.12.2015. године одбијена је жалба тужене и потврђено решење Основног суда у Старој Пазови П 1427/2012 од 08.06.2015. године, којим је одбијен предлог тужене за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Општинског суда у Инђији П. 620/05 од 04.04.2006. године, као и захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијано решење на основу чл. 412. у вези чл. 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент указује. Нижестепена решења су јасна, образложена и непротивречна. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама. Нема ни битне повреде из чл. 361. став 1. ЗПП, која је била или могла бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

У конкретном случају, пресудом Општинског суда у Инђији П. 620/05 од 04.04.2006. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Гж. 282/07 од 13.11.2007. године, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу исплати 583.030,54 динара са законском затезном каматом на износ од 341.120,04 динара почев од 01.12.2005. године до исплате и на износ од 241.910,50 динара почев од 31.01.2006. године до исплате. У преосталом делу, за износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.12.2005. године до исплате и за износ законске затезне камате на износ од 241.910,50 динара почев од 01.12.2005. до 31.01.2006. године тужбени захтев је одбијен као неоснован и тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 60.809,18 динара.

Тужена је 04.07.2012. године поднела предлог за понављање поступка из разлога прописаних чланом 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку. Навела је да је после правноснажности пресуде, пре три дана, сазнала за пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж 7422/10 од 20.10.2010. године, која је донета у вези сличног правног односа између тужиоца и трећег лица - ББ из У том предмету тужбени захтев је суштински истоветан, а наведеном пресудом је преиначена пресуда Општинског суда у Инђији П 636/05 од 13.02.2007. године и одбијен тужбени захтев за исплату законске затезне камате на неосновано примљене износе на име старосне пензије од дана стицања до дана враћања и тужилац обавезан да туженој ББ накнади трошкове поступка. Сматрала је да се ради о новој чињеници (не само фактичкој, већ и правној), на основу које би за њу била донета повољнија одлука да је та чињеница била употребљена у ранијем поступку. Поред тога, различито поступање судова у истим правним ситуацијама представља дискриминацију грађана и повреду права на правично суђење, гарантовано Уставом Републике Србије. Из ових разлога предложила је да се дозволи понављање правноснажно окончаног поступка на основу чл. 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, али и чл. 422. став 1. тачка 10. овог закона.

Тужилац је поднео одговор на предлог за понављање поступка и предложио да се предлог одбије као неоснован, јер другачији правни став изнет у судској одлуци која је касније донета не представља нову чињеницу, нити нови доказ који би био основ за понављање поступка.

Према чл. 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Притом, према чл. 423. став 2. ЗПП, у том случају се понављање може дозволити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком. Према чл. 422. став 1. тачка 10. истог закона, разлог за понављање поступка може бити ако је по правноснажно окончаном поступку пред домаћим судом, Европски суд за људска права донео одлуку о истом или сличном правном односу против Републике Србије.

У конкретном случају, и по оцени Врховног касационог суда, разлози које тужена наводи не могу бити основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Тачније, пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 7422/10 од 20.10.2010. године, у вези спора по тужби истог тужиоца против тужене ББ из ..., за коју је, према својим наводима тужена сазнала касније, не представља ни нову чињеницу ни нови доказ у смислу члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП, који би могао водити понављању правноснажно окончаног поступка. Такође, потребно је да се ради о новим чињеницама или новим доказима за које странка није знала до доношења правноснажне судске одлуке, али су те чињенице и докази постојали, само нису били познати странци, па их није могла употребити. Дакле, оба услова морају кумулативно бити испуњена, што у овој ситуацији није случај. Што се тиче разлога за понављање поступка из чл. 422. став 1. тачка 10. ЗПП, из садржине ове законске одредбе јасно произилази да је нужно, по правноснажно окончаном поступку пред домаћим судом, постојање одлуке Европског суда за људска права о истом или сличном правном односу против Републике Србије, што такође у овом случају није испуњено.

У ревизији тужене понављају се жалбени наводи, који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, коју прихвата и Врховни касациони суд.

На основу чл. 412. став 5. у вези чл. 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић